I

Люблю осінній смерк, рожево-блідий,
Тихомовні вечірні години.
Наче лік цілющий, пливе до грудей
Забуття про зло і погань днини.

Промінь сонця останній під ноги паде,
Птахи мовкнуть, і цвіти сіріють,
Все, що зле і гидке, в забуття відійде,
А що гарне — переміниться в мрію.

II

В городі ще рожа остання цвіте,
Але в’яло якось і не пахне.
І на деревах листя зробилось не те,
Не зелене, а ніби якесь золоте,
Та що з золота? Глянь — воно чахне!

Пізня осінь… Зима, милий друже, іде,
Сивий волос, достойність стареча.
Може, шану і славу стрінеш де-не-де,
Та що з того! Це сонце осіннє, бліде,
Ближча серцю біда молодеча.

III

Що ж робити!.. Бува,
Що й взимі громова

Загуде завірюха над світом,
Тож бажаю тобі,
Щоб ти був і взимі
Молодим, як весною і літом.

Текст наводиться за збірником «Богдан Лепкий. Поезії», 1990 . Поезії 20—40 років
.

Осінь. Надруковано в газеті «Світ» (Львів, 1926, 15 вересня). Подаємо за цією публікацією.